

liggende Spørgsmaal eller ei; men, er der intet juridisk Ansvar ved at forkaste det kongelige Budskab, saa er der dog et moralsk Ansvar, og det er vistnok det eneste, her kan være Tale om. Der er tilvisse et Ansvar saavel ved at sige Ja som ved at sige Nei til det kongelige Budskab (Ja!). Ja, der er en vis Betænkelse ved begge Dele. Jeg har stillet begge Betænkelseheder ligeoverfor hinanden, og fundet det bedre, at udsætte vort Fødeland for en Mulighed, der enten snart eller seent, for ikke at sige aldrig, vil indtræde, og for hvis Følger man dog er temmelig godt sikret, end at udsætte det for de uberegnelige Følger, baade indvortes og udvortes Forvillinger, som en Forkastelse af Sagen muligen vil drage efter sig. Desaar sag agter jeg, naar Tiden nu snart kommer, med det fulde Ansvar for Die at sige Ja til det kongelige Budskab. Jeg gjør det med Frimodighed, og jeg gjør det, fordi jeg anseer det for en Pligt imod Konge og Fødeland.

B. Christensen: Vi hørte iforgaars et Foredrag af den meget ærede Rigsdagsmand fra Frederiksværk (Madsvig), der turde, baade i og for sig og ifølge den Stilling, denne ærede Rigsdagsmand for saa nylig har beklædt, have et ganske særdeles Krav paa Opmærksomhed. Denne meget ærede Rigsdagsmand endte med at sige, at han, paa Grund af den mindre heldige Form, nu maatte sige Nei til Antagelsen af det kongelige Budskab; men han begyndte med at sige, at han endnu var overbevist om, at Antagelsen af det kongelige Budskab er **nødvendig** formedelsst Forhandlingerne med Udlandet, og at denne Nødvendighed tillige omfatter Ophævelsen af den cognatiste Arvesølge. Det er et mærkeligt Vidnesbyrd, der herved bringes Sagen, mærkeligt,

naar man mindes, at det kommer fra en Mand, der fra sin forrige Stilling maa være særdeles indviet i Forholdene, og særdeles istand til at bedømme dem; men jo mere man derfor maa blive forundret over, at denne Mand, der vistnok tillige har havt rig Anledning til at føle og erkjende, hvor meget et dansk Ministerium, under Negotiationer med Udlandet, har at kæmpe med store og mangehaande Vanffeligheder, hvor meget et dansk Ministerium, og navnlig ogsaa det, hvoraf han var et Medlem, hyppigt maatte trænge til en Imødekommen fra Folkerepræsentationens Side, desto dybere maa man visstelig beklage, at han, for den mindre heldige Forms Skyld, er kommen til et Resultat, der efter den Maade, hvorpaa Afgjørelsen af denne Sag finder Sted, unægtelig kan være meget følgerig. Da vi i 1848 og 49 diskuterede og vedtog Grundlovens § 4, da var det med fuld Bevidsthed om, at vi i denne Paragraph opstillede en Muur mod alle Pergamentsfordringer paa Danmarks Krone, med fuld Bevidsthed om, at vi ret snart maatte komme til det Arbejde, som vi dengang af gode, og jeg tør sige forstandige, Grunde maatte opfatte, at vi snart maatte komme til at have Kongelovens Arvesølge, hvis mangehaande Vanffeligheder dengang stode os klart for Die, og hvis Vanffeligheder siden den Tid ganske vist heller ikke have været vanffelige at erkjende. Vi vedtog § 4, for derved, naar Tidens Fylde var kommen, at kunne forbigaae og tilside sætte Kongelovens Arvesølge og dermed de Prætensioner, der paa ingen Maade kunne være taalelige eller tilstedelige for Danmark; og vi maae holde fast derpaa; thi Grundlovens § 4 er det eneste, det rette, det ubelukkende Grundlag for Prinds Christian af Glücksborgs Kaldelse til Thronen.